

Sygn. akt II AKa 243/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Rączkowski
Sędziowie:	SSA Tadeusz Kielbowicz (spr.) SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Ludwika Uciurkiewicza

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2012 r.

sprawy **K. G.**

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 190 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 14 maja 2012 r. sygn. akt III K 146/11

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. G. w ten sposób, że w miejsce czynu przypisanego mu w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 09 października 2011r. w K. przewidując możliwość spowodowania u pokrzywdzonej M. G. (1) choroby realnie zagrażającej życiu i godząc się na to zadał jej cios nożem o długości 13 cm w szyję po stronie lewej, lecz zamiaru swego nie osiągnął albowiem nie zostały naruszone ważne dla życia i zdrowia narządy ciała, powodując obrażenia ciała w postaci głębokiej rany ciętej po stronie lewej o głębokości ok. 4 cm w kierunku wcięcia szyjnego mostka, przebiegającej stycznie do dużych naczyń żylnych i tętniczych, skutkujące naruszenie czynności narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni tj. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 157 § 1 kk oraz art. 11 § 2 kk, ustalając przy tym, że podstawą prawną wymierzonej oskarżonemu w tym punkcie wyroku kary pozbawienia wolności jest art. 14 § 1kk w zw. z art. 156 § 1 pkt 2 kk i art. 11 § 3 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Ł. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za instancję odwoławczą.

UZASADNIENIE

K. G. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 9 października 2011 r. w K. woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował dokonać zabójstwa M. G. (1) w ten sposób, że zadał jej cios nożem o długości 12 cm w szyję po stronie lewej, powodując obrażenia ciała w postaci głębokiej rany ciętej po stronie lewej o głębokości około 4 cm w kierunku wcięcia szyjnego mostka, przebiegającej stycznie do dużych naczyń żylnych i tętniczych szyi, stanowiącej chorobę realnie zagrażającą życiu M. G. (1);

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. w miejscu i czasie jak w punkcie I groził A. B. pozbawieniem życia, przy czym groźba ta wzbudziła u wymienionego zasadną obawę spełnienia;

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w wyroku z 14 maja 2012 r., sygn. akt: III K 146/11, wydał następujące rozstrzygnięcie:

1. uznał oskarżonego K. G. za winnego tego, że w dniu 9 października 2011 r. w K. woj. (...), ugodził nożem w szyję M. G. (1) skutkiem czego doznała ona rany klutej skóry i tkanki podskórnej drążącej w kierunku wycięcia mostka na głębokość około 4 cm, skutkującej naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, tj. za winnego występku z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisy wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

2. uznał oskarżonego K. G. za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

3. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu K. G. karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

4. na podstawie art. 44 § 1 k.k. orzekł przepadek i zarządził zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci noża z drewnianą rękojeścią.

5. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Drz 26/11 pozycja 2-5 pokrzywdzonej M. G. (1), zaś pozycja 6-7 oskarżonemu K. G..

6. na podstawie art. 63 § 1 k.p.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu K. G. okres tymczasowego aresztowania od dnia 10 października 2011 r. do dnia 14 maja 2012 r.

7. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Ł. za obronę oskarżonego z urzędu kwotę 960 zł i dalsze 220,80 zł tytułem podatku VAT.

8. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych.

Wyrok powyższy zaskarżył prokurator oraz obrońca oskarżonego.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w punkcie 1 części rozstrzygającej i zarzucił powołując się na przepis art. 438 pkt 3 k.p.k., błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu błędnego poglądu, iż oskarżony posługując się nożem, którym ze stosunkowo niedużą siłą uderzył w głowę M. G. (2), chciał jedynie spowodować u niej uszczerbek naruszający czynności narządów ciała pokrzywdzonej na okres dłuższy niż 7 dni, podczas gdy prawidłowa ocena ujawnionych w toku postępowania okoliczności prowadzi do wniosku, iż zamiarem oskarżonego było pozbawienie życia pokrzywdzonej, którego to nie osiągnął z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonej i szybką pomoc lekarską.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wnosi o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego skarży wyrok w części dotyczącej punktów 1,2 i 3 części rozstrzygającej na korzyść oskarżonego i stawia następujące zarzuty:

I. Na mocy art. 438 pkt 3 k.p.k.:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony K. G. w dniu 9 października 2011 roku w K. ugodził w szyję M. G. (1) oraz groził A. B. pozbawieniem życia podczas gdy właściwa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do ustalenia, że czynów powyższych oskarżony nie dokonał.

II. Na mocy art. 438 pkt 2 k.p.k., obrazę przepisów postępowania:

1. art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażający się w nieuzasadnionym przyjęciu, iż:

- niewiarygodne są wyjaśnienia samego oskarżonego na okoliczność braku z jego strony udziału w zarzucanych mu aktem oskarżenia czynach,

- wiarygodne są zeznania świadków M. G. (1) i A. B. na okoliczność udziału oskarżonego w zarzucanych mu aktem oskarżenia czynach.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynów przypisanych mu w punktach 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku oraz w zasądzeniu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

„Z daleko idącej ostrożności procesowej” (cytat z apelacji) obrońca na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzuca rażąco niewspółmierność orzeczonej w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku kary jednostkowej pozbawienia wolności oraz orzeczonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności, poprzez:

niedoceniecie znaczenia ustalonych w tej sprawie okoliczności łagodzących takich jak postawa oskarżonego bezpośrednio po zadaniu ciosu pokrzywdzonej – wezwanie poprzez sąsiada karetki pogotowia, tamowanie krwawienia u pokrzywdzonej, co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary nie odpowiadającej jej celom i nie uwzględniającej ustawowych dyrektyw wymiaru kary, nakazującym zwracać szczególną uwagę na postawę sprawcy po popełnieniu przestępstwa.

Podnosząc ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i złagodzenie oskarżonemu jednostkowej kary pozbawienia wolności wymierzonej za czyn przypisany mu w punkcie 1 części rozstrzygającej wyroku oraz kary łącznej pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacje wniesione przez prokuratora i obrońcę oskarżonego K. G. nie są zasadne.

1). W pierwszym rzędzie należy ustosunkować się do apelacji obrońcy oskarżonego, która cechuje się pewną niekonsekwencją, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu przypisanych mu czynów, stawiając jednocześnie alternatywny zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k. dotyczący rażąco niewspółmierności kary wymierzonej mu za czyn przypisany w punkcie 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz kary łącznej, wnosząc o zmianę wyroku poprzez złagodzenie tych kar.

Skarżący zarzuca również obrazę przepisów prawa procesowego (art. 438 pkt 2 k.p.k.), która jego zdaniem polegać miała na obrazie art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej przez Sąd Okręgowy w sposób niezgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Zarzucana obraza prawa procesowego doprowadziła, zdaniem autora apelacji, do błędu w ustaleniach faktycznych skutkującego bezpodstawnie przypisanie oskarżonemu czynu z art. 13 §1 k.k. w związku z art. 156 § 1 pkt 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. i czynu z art. 190 § 1 k.k.

Z takim zarzutem nie można się zgodzić. Cała argumentacja obrońcy kwestionująca dokonane przez Sąd „meriti” ustalenia faktyczne sprowadza się do zarzutu, iż Sąd Okręgowy bezpodstawnie dał wiarę zeznaniom świadków, a zarazem pokrzywdzonych M. G. (1) i A. B., ustalając sprawstwo oskarżonego odnośnie popełnienia obu przypisanych mu czynów, a odmówił wiarygodności wyjaśnieniom nie przyznającego się do winy oskarżonego K. G..

W związku z powyższym należy przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut naruszenia swobodnej oceny dowodów, a do tego w istocie sprowadzają się podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty, nie może ograniczać się jedynie do wskazania wadliwości sędziowskiego przekonania o wiarygodności jednych, a niewiarygodności innych źródeł dowodowych. Skarżący powinien wykazać konkretne błędy w sposobie dochodzenia do określonych ocen, które przemawiałyby w zasadniczy sposób przeciwko dokonanemu rozstrzygnięciu. Bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron nie uzyskuje uprawnienia do podważania stanowiska sądu (tak m.in. w postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 lipca 2007 r., sygn. akt: IV KK 175/07, Prokuratura i Prawo – wkładka 2008/1/12 i w wyroku Sądu Najwyższego z 18 czerwca 1998 r., sygn. akt: III KKN 112/97, Prokuratura i Prawo – wkładka 1999/1/8 oraz w wyroku z 3 września 2002 r., sygn. akt: V KK 15/02, LEX nr 552114).

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania pokrzywdzonych M. G. (1) i A. B. Sąd Okręgowy, jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, uczynił to w sposób krytyczny i szczególnie wnikliwy. W szczególności Sąd ten prawidłowo ustalił, iż z zeznań A. B. złożonych w toku całego postępowania niedwuznacznie wynika, iż oskarżony groził mu pozbawieniem życia, a groźba ta wywołała u niego uzasadnioną obawę jej spełnienia, zwłaszcza w sytuacji, iż pokrzywdzony znał porywczy charakter oskarżonego i wiedział o jego wcześniejszej karalności za przestępstwa kryminalne.

Na podstawie zeznań tego świadka oraz pokrzywdzonej M. G. (1), Sąd Okręgowy wykluczył również podawaną przez oskarżonego wersję o samookaleczeniu się pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy na rozprawie sądowej przesłuchał pokrzywdzonych M. G. (1) (k.316-317) i A. B. (k.302-303), odczytał ich wcześniejsze zeznania ze śledztwa i wysłuchał relacji odnośnie przyczyn dostrzeżonych w ich treści rozbieżności. Wysłuchał też odpowiedzi pokrzywdzonych na zadawane im pytania, a zatem oceniał każdy z tych dowodów nie tylko w oparciu o ich treść, ale także w oparciu o własne wrażenia jakie wynikały z bezpośrednio poczynionych spostrzeżeń. Sąd zweryfikował wiarygodność zeznań pokrzywdzonych z treścią innych zgromadzonych w sprawie dowodów, a w szczególności dowodami w postaci opinii biegłych lekarzy sądowych oraz protokołami oględzin odzieży. Na podstawie tych dowodów Sąd Okręgowy prawidłowo odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. G. w tej części, w której nie przyznaje się on do kierowania gróźb pod adresem A. B., ani też do zadania ciosu nożem w szyję pokrzywdzonej M. G. (1). Słusznie Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważył, iż nawet same wyjaśnienia oskarżonego o samookaleczeniu się nożem pokrzywdzonej, nie są konsekwentne i są wewnętrznie sprzeczne. W śledztwie m.in. w dniu 12 października 2011 r. w toku przesłuchania przez prokuratora oskarżony twierdził, iż pokrzywdzona zadała sobie cios nożem w szyję. Wyjaśnił wówczas m.in.: „zobaczyłem, że M. trzyma się dwoma rękoma za gardło i między palcami cieknie jej krew”, oraz „mi się wydaje, że doszło do samouszkodzenia, czyli że M. G. (1) sama sobie ten nóż wbiła oczywiście” (k. 83).

Z kolei na rozprawie sądowej w dniu 14 lutego 2012 r. (k. 278-279) oskarżony podał inną wersję oświadczając, iż nie widział obrażeń na szyi i ona „się trzymała dwoma rękami, ale nie za gardło, a pierś” (cytat k. 279). Dalej z wyjaśnień oskarżonego K. G. wynika, iż pokrzywdzona zadała sobie sama cios nożem w prawą stronę piersi. W związku z treścią wyjaśnień złożonych przez oskarżonego na rozprawie, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, iż biegły sądowy lekarz W. K. nie zlokalizował na piersi pokrzywdzonej żadnej rany, ani innych obrażeń (z relacji oskarżonego z rozprawy wynika, iż

gdy trzymała się ona za pierś, to pomiędzy palcami przeciekała krew). Za niewiarygodnością wyjaśnień oskarżonego złożonych na rozprawie przemawia również fakt, iż w toku oględzin odzieży pokrzywdzonej, nie odnaleziono na niej śladów, które wskazywałyby na zadanie jej ciosu nożem w okolicy piersi.

Wbrew podniesionemu w apelacji zarzutowi, Sąd Okręgowy dostrzegł, iż w pierwszych zeznaniach świadek A. B. podał, iż nie widział samego momentu zadawania przez oskarżonego ciosu nożem w szyję pokrzywdzonej M. G. (1). Na stronie 4 „in fine” uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazał jednakże, że w toku dwóch kolejnych przesłuchań w śledztwie (w tym w toku konfrontacji z M. G. (1) – k. 37-42) zeznał, iż widział moment zadania ciosu i w sposób szczegółowy oraz logiczny i spójny, odtworzył ten fragment przedmiotowego zdarzenia. Przy ocenie zeznań pokrzywdzonych M. G. (1) i A. B., nie uszło Sądowi I instancji i to, że oboje (podobnie jak oskarżony K. G.) w czasie zdarzenia byli pod wpływem alkoholu. Zeznania tych świadków prawidłowo ocenione przez Sąd Okręgowy pozwoliły mu w sposób zdecydowany wykluczyć podnoszoną przez oskarżonego wersję o samookaleczeniu się pokrzywdzonej M. G. (1).

Chybiony jest podniesiony w apelacji zarzut, iż Sąd „meriti” nie analizował, czy doznana przez pokrzywdzoną rana mogła powstać w wyniku samouszkodzenia, bądź na skutek nieszczęśliwego wypadku, np. przypadkowego nadziania się pokrzywdzonej na nóż. W związku z tym skarżący podnosi w apelacji, iż opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej lekarza G. R. nie wykluczyła ponad wszelką wątpliwość samouszkodzenia ze strony pokrzywdzonej M. G. (1). W związku z tym zarzutem należy zauważyć, iż wersji o przypadkowym nadzianiu się pokrzywdzonej na nóż, nie podnosi żadna ze stron (w tym oskarżony), natomiast na stronie 5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd „meriti” w sposób przekonujący wykazuje dlaczego uznał podawaną przez oskarżonego wersję o samookaleczeniu się M. G. (1) za nieudolną i sprzeczną z wyżej omówionymi dowodami linię obrony oskarżonego K. G.. Sąd Apelacyjny chciałby zauważyć w związku z tym zarzutem, że wbrew twierdzeniom skarżącego biegły z zakresu medycyny sądowej lekarz G. R. w pisemnej opinii (k.297-299) stwierdził m.in. „lokalizacja wrót i kanału rany świadczą, że działające narzędzie przemieszczało się od strony lewej ciała ku prawej, niemal stycznie do powłok (w płaszczyźnie czołowej) i jednocześnie skośnie od strony górnej ku dolnej ciała”. Zdaniem biegłego : „taki charakter rany nie jest spotykany u osób podejmujących samookaleczenie, gdyż rana drąży wtedy zazwyczaj do wnętrza ciała, a nie wykazuje przebiegu stycznego do jego powłok” (k.299). Biegły sądowy stwierdził również w opinii, iż charakter rany odpowiada opisywanej przez pokrzywdzoną okoliczności trzymywania przez oskarżonego noża w wniesionej ręce i zadania nim ciosu w szyję. W punkcie 4 cytowanej opinii biegły G. R. stwierdził również, iż z medyczno – sądowego punktu widzenia, w kwestii okoliczności powstania rany, za wiarygodne uznać, według niego, należy zeznania M. G. (1), a nie wyjaśnienia oskarżonego K. G.. Wprawdzie biegły w tym momencie wkracza w sferę ocen zastrzeżonych tylko dla sądu orzekającego w sprawie, ale wyraźnie podkreśla, iż czyni to jedynie z medyczno – sądowego punktu widzenia. Niezależnie od tego należy zauważyć, iż ocena ta jest całkowicie zgodna z dokonaną przez Sąd „meriti” oceną dowodów, której wyniki zostały przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Reasumując należy stwierdzić, iż Sąd „meriti” dokonał prawidłowej, mieszczącej się w granicach wyznaczonych w przepisie art. 7 k.p.k. oceny zgromadzonych w sprawie dowodów i doszedł do słusznego wniosku, iż to oskarżony K. G. zadał cios nożem w szyję pokrzywdzonej M. G. (1), nadto kierował karalne groźby pozbawienia życia wobec świadka A. B..

W związku z powyższym brak było podstaw do uznania podniesionych przez obrońcę oskarżonego w apelacji zarzutów z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. za zasadne. Zarzuty w tym zakresie sprowadzają się do polemiki z ustaleniami Sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu nie może, zgodnie z powszechnie przyjętą linią orzecniczą sądów powszechnych, prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędnych ustaleń faktycznych.

2). Odnośnie apelacji prokuratora. Sformułowany w niej zarzut oraz wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie są zasadne. Należy się jednakże zgodzić z szeregiem twierdzeń zawartych w tej apelacji. W szczególności skarżący słusznie podnosi, iż błędna jest ocena prawna przypisanego oskarżonemu K. G. w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku zachowania oskarżonego, ograniczona jedynie do

charakteru odniesionych przez M. G. (1) obrażeń ciała. Nie można się natomiast zgodzić z zawartą w uzasadnieniu apelacji sugestią, iż czyn oskarżonego K. G. wyczerpuje podmiotowe i przedmiotowe znamiona usiłowania zabójstwa.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd „meriti” uznał, iż oskarżony zadając M. G. (1) cios nożem w szyję, „chciał spowodować u pokrzywdzonej poważniejszy uszczerbek, naruszający czynności narządów jej ciała oraz rozstrój zdrowia na okres dłuższy niż 7 dni” (strona 7 uzasadnienia). W dalszej części uzasadnienia Sąd wyjaśnił dlaczego jego zdaniem oskarżonemu nie można przypisać usiłowania zabójstwa, ani zakwalifikować jego zachowanie jako „usiłowania przestępstwa z art. 156 § 1 k.k.”. O ile Sąd „meriti” prawidłowo ustalił, iż nie można oskarżonemu przypisać działania z zamiarem zabójstwa M. G. (1), o tyle nie można się zgodzić z tym drugim ustaleniem.

W związku z powyższym Sąd Apelacyjny zauważa, iż na stronie 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w kilku zdaniach wykluczający możliwość zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., w ogóle nie odniósł się do zgromadzonych w sprawie opinii dwóch biegłych sądowych z zakresu medycyny sądowej lekarzy W. K. i G. R..

W związku z powyższym należy zauważyć, iż biegły K. już we wstępnej opinii z 11 października 2011 r. (k.77) stwierdził, iż doznana przez pokrzywdzoną rana stanowiła „bezpośrednie zagrożenie dla życia”. W uzupełniającej opinii z 31 października 2011 r. (k.176) biegły stwierdził m.in.: „Należy zaznaczyć, że zadany cios nożem stanowił bezpośrednie zagrożenie życia pani M. G. (1) i tylko dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności nie wywołał ciężkiego krwotoku i jej nagłej śmierci, choć takie zagrożenie realnie istniało. W tym też znaczeniu czyn ten wyczerpuje znamiona art. 156 § 1 k.k. mówiący o spowodowaniu choroby realnie zagrażającej życiu”. Jednocześnie biegły stwierdził, iż obrażenia ciała, których doznała M. G. (1) naruszają czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. Biegły M. K. przesłuchany 7 grudnia 2011 r. w charakterze świadka potwierdził, iż obrażenia M. G. (1) kwalityfikują się jako choroba realnie zagrażająca życiu w myśl art. 156 § 1 k.k. (k.190-191). Chociaż został on przesłuchany w charakterze świadka, to treść protokołu tego przesłuchania świadczy o tym, że istotnie jest to opinia uzupełniająca biegłego do opinii wstępnej z 11 października 2011 r.

Biegły sądowy z zakresu medycyny sądowej G. R. w opinii z 14 marca 2012 r. (k.297-299) chociaż stwierdził, że odniesione przez pokrzywdzoną obrażenia są inne niż wymienione w art. 156 § 1 k.k., to podał jednakże, że charakter i lokalizacja tych obrażeń świadczy, że pokrzywdzona M. G. (1) została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia i wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W wydanej na żądanie Sądu orzekającego pisemnej opinii uzupełniającej, biegły uzupełnił wnioski zawarte w wyżej cytowanej opinii stwierdzając, iż pokrzywdzona w wyniku doznanej rany szyi została „narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo wystąpienia ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, która jest wymieniona w art. 156 § 1 pkt 2 k.k.” (opinia z 16 kwietnia 2012 r. – k. 334).

Jak się wydaje to właśnie głównie treść pisemnej opinii biegłego lekarza W. K. (biegły G. R. powołany został dopiero w toku postępowania sądowego) spowodowała, iż prokurator w akcie oskarżenia zarzucając oskarżonemu usiłowanie zabójstwa w kumulatywnej kwalifikacji prawnej przywołał również przepis art. 156 § 1 pkt 2.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowe są ustalenia Sądu „meriti” w tej części gdzie wyklucza on możliwość zakwalifikowania czynu oskarżonego jako usiłowania zabójstwa. W tej części Sąd Apelacyjny podziela wszystkie ustalenia tego sądu zawarte na stronach 8-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Jeśli chodzi o stronę podmiotową, to kierowane w trakcie zajścia pod adresem pokrzywdzonej groźby pozbawienia życia, są jedynie werbalnym wyrażeniem wobec niej negatywnych emocji, z powodu zapowiedzi wezwania policji. Powód zajścia był tak błahy, że trudno sobie wyobrazić aby wywołał u oskarżonego tak dalece idący zamiar, jak pozbawienie pokrzywdzonej życia. Wreszcie należy zauważyć, iż oskarżony miał nad nią zdecydowaną przewagę fizyczną (190 cm wzrostu i 90 kg wagi) i gdyby chciał faktycznie spowodować śmierć pokrzywdzonej, to nic nie stało na przeszkodzie aby mając w ręku nóż o długości ostrza 13 cm i dysponując dużą siłą fizyczną, ponowił zadawanie ciosów, w sytuacji gdy pokrzywdzona zamoczona alkoholem znajdowała się w pozycji leżącej. Tymczasem poprzestał on na jednym ciosie zadany, jak prawidłowo ustalił Sąd „meriti”, ze stosunkowo niedużą siłą. Prokurator w apelacji nie neguje i tych ustaleń zawartych w uzasadnieniu

zaskarżonego wyroku z których wynika, iż po zadaniu tego jednego ciosu nożem, oskarżony pozwolił pokrzywdzonej na opuszczenie mieszkania, a następnie prosił sąsiada M. W. o telefoniczne wezwanie pogotowia ratunkowego. Sąd Apelacyjny zauważa również, iż po przewiezieniu M. G. (1) na pogotowie o godzinie 00³⁰ w nocy, i założeniu jej opatrunku na doznaną ranę szyi, już o godzinie 2⁰⁰ wypisała się na własne żądanie i powróciła do mieszkania. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów apelacji prokuratora w powyższym zakresie. Oskarżony K. G. miał czas, sposobność i odpowiednie narzędzie aby spowodować śmierć pokrzywdzonej M. G. (1). Fakt, iż z takiej możliwości nie skorzystał i porzekał na zadaniu ze stosunkowo niedużą siłą jednego ciosu nożem, świadczy o tym, że nie działał on z zamiarem spowodowania śmierci pokrzywdzonej, ani nie przewidywał takiej możliwości i nie godził się na to. Prawdłowo ocenione w tym zakresie przez Sąd „meriti” zebrane w sprawie dowody, wbrew zarzutom podniesionym w apelacji prokuratora, nie pozwalają na przyjęcie odmiennego stanowiska.

3). Nie dzielając zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora w zakresie możliwości zakwalifikowania czynu oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 148 § 1 k.k., Sąd Apelacyjny nie podzielił równocześnie stanowiska Sądu Okręgowego, iż czyn oskarżonego wyczerpuje jedynie przedmiotowe i podmiotowe znamiona z art. 157 § 1 k.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego ustalenia dokonane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd „meriti” pozwalają dodatkowo zakwalifikować czyn oskarżonego K. G. dodatkowo z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k.

Jak już wyżej wskazano w sprawie zostały sporządzone opinie przez dwóch biegłych z zakresu medycyny sądowej W. K. i G. R.. Stronie nie kwestionowały w toku przewodu sądowego treści i wniosków zawartych w tych opiniach, ani też nie wnosiły o bezpośrednie przesłuchanie biegłych na rozprawie sądowej. Obie cytowane wyżej opinie są pełne i jasne, nadto nie zachodzą pomiędzy nimi sprzeczności.

Jak wyżej wspomniano biegli stwierdzili (najpełniej wyraził to biegły W. K. w opinii uzupełniającej z 11 października 2011 r. – k.177), że zadany przez oskarżonego cios nożem w szyję stanowił bezpośrednie zagrożenie życia M. G. (1) i tylko dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności, nie wywołał ciężkiego krwotoku i jej nagłej śmierci, choć takie zagrożenie realnie istniało. W tym znaczeniu czyn oskarżonego wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., który mówi o spowodowaniu choroby zazwyczaj zagrażającej życiu. Zebrane w sprawie dowody i dokonane przez Sąd „meriti” ustalenia pozwalają na przyjęcie, iż oskarżony umyślnie spowodował skutek „lżejszy” w postaci naruszenia czynności narządów ciała pokrzywdzonej M. G. (1) na okres powyżej 7 dni (art. 157 § 1 k.k.), i że działał jednocześnie z zamiarem ewentualnym, który obejmował spowodowanie skutku cięższego, w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, do czego jednak nie doszło, ponieważ dzięki szczęśliwemu zbiegowi okoliczności, nie doszło do uszkodzenia ważnych dla życia i zdrowia pokrzywdzonej narządów (tętnica i żyły). Zdaniem Sądu Apelacyjnego zachowanie oskarżonego należy zakwalifikować jako kwalifikowane usiłowanie popełnienia przestępstwa określonego w art. 156 § 1 pkt 2 k.k., uwzględniając nie tylko skutek zamierzony, ale również skutek rzeczywiście spowodowany. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż przyjął, że oskarżony K. G. popełnił czyn opisany w sentencji wyroku zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. Wina oskarżonego w tym zakresie nie budzi, zdaniem Sądu Apelacyjnego, najmniejszych wątpliwości.

4). Po dokonaniu korekty zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny uznał, iż podstawą prawną wymierzonej oskarżonemu kary 5 lat pozbawienia wolności jest art. 14 § 1 k.k. w związku z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.

W związku z opisaną wyżej zmianą zaskarżonego wyroku, bezprzedmiotowe jest ustosunkowanie się do podniesionego w apelacji obrońcy oskarżonego alternatywnego zarzutu wymierzenia mu niewspółmiernie rażąco surowej kary pozbawienia wolności, za przypisany mu pierwotnie czyn z art. 157 § 1 k.k. i kary łącznej.

W świetle prawidłowo ustalonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku okoliczności obciążających, wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności równa połowie ustawowego zagrożenia z art. 156 § 1 pkt 2 k.k., jest w pełni zgodna z dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k. i jest współmierna do stopnia winy oskarżonego. Podobne kryteria spełnia też kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu przez Sąd Okręgowy za przypisany mu czyn z art. 190 § 1 k.k. W żadnym wypadku nie może uchodzić za rażąco niewspółmiernie

surową wymierzona oskarżonemu kara łączna pozbawienia wolności, której wymiar w całości oparty został o zasadę absorpcji.

5). Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w związku z art. 634 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, z późniejszymi zmianami) oskarżony został zwolniony od kosztów sądowych za instancję odwoławczą uznając, iż ich uiszczenie ze względu na brak majątku i stałych dochodów byłoby dla niego zbyt uciążliwe.

O kosztach nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu K. G. z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz.U. nr 146 z 2009 r., poz. 1188, z późniejszymi zmianami) i § 14 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. nr 163, poz. 1348, z późniejszymi zmianami).

6). Po zwrocie akt, Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze powinien rozważyć, czy w związku z nadesłanym w dniu 20 grudnia 2011 r. przez administrację Aresztu Śledczego w W. zawiadomieniem o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego (k.239), nie zachodzi konieczność wydania postanowienia w trybie art. 420 § 1 i 2 k.k.